

A.K.



**Αριθμός 278/2014**  
**ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ**  
**Ζ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ**

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Σπυρίδωνα Μιτσιάλη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωάννη Γιαννακόπουλο – Εισηγητή, Ειρήνη Κιουρκτσόγλου-Πετρουλάκη, Βασίλειο Καπελούζο και Πάνο Πετρόπουλο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 19 Φεβρουαρίου 2014, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Γεωργίου Μπόμπολη (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και του Γραμματέως Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσειόντος-κατηγορουμένου Ευθυμίου Περσίδη του Κοσμά, κατοίκου Αθηνών, που παρέστη με τον πληρεξούσιο



δικηγόρο του Βασίλειο Γιαννόπουλο, για αναίρεση της υπ' αριθμ. 55528 και 56591/2013 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Με πολιτικώς ενάγοντα τον Παναγιώτη Δρακόπουλο του Μηνά, κάτοικο Αθηνών, που εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Δροσιά Μπάκου.

Το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σε αυτή, και ο αναιρεσείων-κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 27 Δεκεμβρίου 2013 αίτησή του, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 64/2014.

#### **Αφού άκουσε**

Τους πληρεξούσιους δικηγόρους των διαδίκων, που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πρότεινε να γίνει δεκτή η προκείμενη αίτηση αναίρεσης,

#### **ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 362 και 363 του ΠΚ προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφημήσεως απαιτείται: α) ισχυρισμός ή διάδοση ενώπιον τρίτου γεγονότος για κάποιον άλλον, το οποίο θα μπορούσε να βλάψει την τιμή ή την υπόληψή του, β) το γεγονός αυτό να είναι ψευδές και γ) εκείνος που ισχυρίσθηκε ή διέδωσε το ψευδές γεγονός να προέβη ηθελημένα στην ενέργεια αυτή και να τελούσε εν γνώσει της αναληθείας του και της δυνατότητάς του να

ΠΕΩΡΗΘΗΚΕ  
Ο Εισαγγελέας



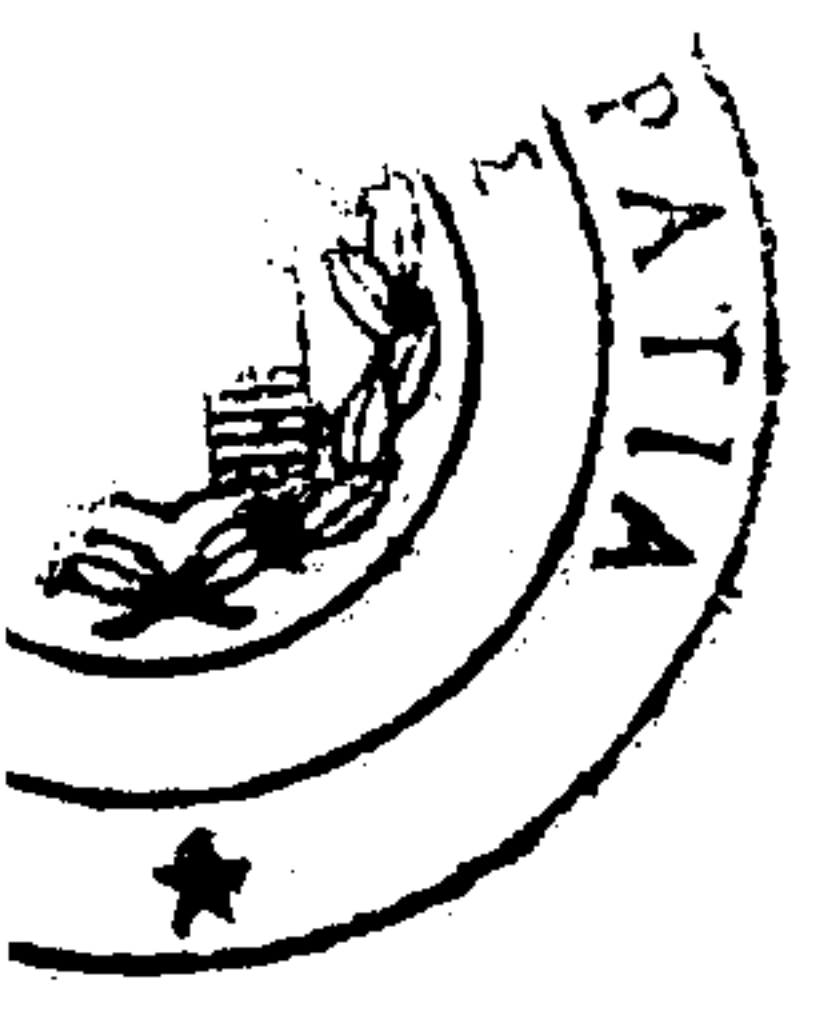
βλάψει την τιμή ή την υπόληψη τού άλλου. Ως γεγονός, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, νοείται κάθε συγκεκριμένο περιστατικό του εξωτερικού κόσμου, που ανάγεται στο παρελθόν ή το παρόν, υποπίπτει στις αισθήσεις και είναι δεκτικό αποδείξεως, καθώς και κάθε συγκεκριμένη σχέση ή συμπεριφορά, αναφερόμενη στο παρελθόν ή το παρόν, που υποπίπτει στις αισθήσεις και αντίκειται στην ηθική και την ευπρέπεια. "Τιμή" δε είναι το αγαθό όνομα, η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία, με βάση την ηθική αξία που έχει συνεπεία εκπληρώσεως απ' αυτό των ηθικών και νομικών κανόνων, ενώ "υπόληψη" είναι το αγαθό όνομα, η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την κοινωνική αξία του συνεπεία των ιδιοτήτων και ικανοτήτων που έχει για την εκπλήρωση των ιδιαίτερων κοινωνικών του έργων ή του επαγγέλματός του.

Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση στερείται της απαιτούμενης από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και ιδρύεται εκ τούτου ο από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠοινΔ λόγος αναιρέσεως, όταν δεν εκτίθενται σ' αυτήν, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των



περιστατικών αυτών στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόσθηκε. Η ύπαρξη του δόλου δεν είναι κατ' αρχήν αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαίτερω, διότι ενυπάρχει στη θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και εξυπακούεται ότι υπάρχει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από την πραγμάτωση των περιστατικών αυτών, εκτός αν ο νόμος αξιώνει πρόσθετα στοιχεία για το αξιόποινο, όπως η γνώση ορισμένου περιστατικού ή σκοπός επελεύσεως ορισμένου πρόσθετου αποτελέσματος. Το τελευταίο συμβαίνει και στο έγκλημα της συκοφαντικής δυσφημείας που προβλέπεται από το ως άνω άρθρο 363 σε συνδυασμό με 362 του ΠΚ, για τη θεμελίωση της υποκειμενικής υποστάσεως του οποίου απαιτείται άμεσος δόλος. Η ύπαρξη τέτοιου δόλου πρέπει να αιτιολογείται ειδικώς στην καταδικαστική απόφαση, με παράθεση των περιστατικών που δικαιολογούν τη γνώση, διαφορετικά η απόφαση στερείται της ειδικής και εμπειριστατωμένης, κατά την ανωτέρω έννοια, αιτιολογίας. Υπάρχει, όμως, και στην περίπτωση αυτή η εν λόγω αιτιολογία, όταν, σύμφωνα με τις παραδοχές της αποφάσεως, ο σχετικός με το ψευδές γεγονός ισχυρισμός του δράστη θεμελιώνεται σε προσωπική πεποίθηση ή αντίληψη του ίδιου ή σε δική του πράξη ή παράλειψη, οπότε είναι αυτονόητη η σχετική γνώση του, χωρίς να απαιτείται παράθεση άλλων, σχετικών με τη γνώση αυτή, περιστατικών. Περαιτέρω, λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε'

ΕΞΗΡΗΘΗΚΕ  
Ο Γραμματέας



του ΚΠοινΔ, και η εσφαλμένη εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, η οποία συντρέχει όταν το δικαστήριο της ουσίας δεν κάνει σωστή υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών που δέχθηκε ως αληθή στη διάταξη που εφήρμοσε, αλλά και όταν η παραβίαση γίνεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της αποφάσεως, που περιλαμβάνεται το συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, για το οποίο πρόκειται, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο αναιρετικός έλεγχος της ορθής εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση στερείται νόμιμης βάσεως.


Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη 55528 και 56591/2013 απόφασή του, το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, που δίκασε σε δεύτερο βαθμό, κήρυξε ένοχο τον αναιρεσείοντα συκοφαντικής δυσφημήσεως σε βάρος του Παναγιώτη Δρακόπουλου και τον καταδίκασε σε ποινή φυλακίσεως πέντε (5) μηνών, ανασταλείσα. Στο σκεπτικό της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το δικάσαν Τριμελές Πλημμελειοδικείο, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση όλων των μνημονευομένων, κατά το είδος τους, αποδεικτικών μέσων, δέχθηκε, ανελέγκτως, κατά λέξη, τα εξής: «... προέκυψε ότι: Στην Αθήνα στις 25.4.2006 ο κατηγορούμενος δημοσίευσε σε κοινή θέα στο διαδίκτυο και δη στην ιστοσελίδα [www.karategreece.com](http://www.karategreece.com) ότι ο εγκαλών Παναγιώτης



Δρακόπουλος έχει μόνο πέμπτο – και όχι έβδομο – νταν, γεγονός που ήταν ψευδές και το γνώριζε ο κατηγορούμενος το ψεύδος αυτού, ο δε εγκαλών πήρε αυτό το νταν μετά από εξετάσεις το 2003. ... Μετά δε τα ανωτέρω, πρέπει ... να κηρυχθεί ένοχος ο κατηγορούμενος για την ως άνω πράξη της συκοφαντικής δυσφήμισης». Στο δε διατακτικό αναγράφεται και ότι το ως άνω γεγονός μπορούσε να βλάψει την τιμή και την υπόληψη του εγκαλούντος και ότι ο ισχυρισμός αυτός περιήλθε σε γνώση τρίτων και δη των χρηστών του οικείου ιστότοπου του διαδικτύου.

Με αυτά που δέχθηκε, το Δικαστήριο της ουσίας δεν διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη από τις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠοινΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού δεν εκθέτει σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του άνω εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφημείας, για το οποίο καταδικάσθηκε ο αναιρεσείων, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και τους συλλογισμούς με βάση τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 363 – 362 του ΠΚ, τις οποίες δεν εφάρμοσε ορθά, αλλά τις παραβίασε εκ πλαγίου, με ελλιπή, δηλαδή, αιτιολογία, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής αυτών και να στερείται η απόφαση νόμιμης βάσεως.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ  
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ



Ειδικότερα: α) Δεν εκθέτει από ποια συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά συνάγεται ότι ο κατηγορούμενος γνώριζε την αναλήθεια του ισχυρισμού που διέδωσε στο διαδίκτυο, ως προς τον εγκαλούντα, δεδομένου ότι η γνώση αυτή δεν είναι αυτονόητη, αφού το Δικαστήριο δεν περιέλαβε, στην απόφασή του, καμιά παραδοχή ότι αυτή θεμελιώνεται σε προσωπική πεποίθηση ή αντίληψη του ίδιου του κατηγορουμένου ή σε δική του πράξη ή παράλειψη. β) Δεν αιτιολογεί γιατί το γεγονός ότι ο εγκαλών είχε μόνο πέμπτο, και όχι έβδομο, νταν είχε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, τόση σημασία, ώστε να προκαλεί βλάβη στην τιμή και στην υπόληψη του εγκαλούντος και να στοιχειοθετεί την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφημείας. Επομένως, ο, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ και Ε του ΚΠοινΔ, τρίτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο υποστηρίζονται τα αυτά, είναι βάσιμος και πρέπει, κατά παραδοχήν του, να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, του οποίου η συγκρότηση από δικαστές άλλους, από εκείνους που τη δίκασαν προηγουμένως, είναι εφικτή (άρθρο 519 ΚΠοινΔ), παρέλκει δε, μετά ταύτα, η έρευνα των λοιπών λόγων αναιρέσεως.

**ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ**

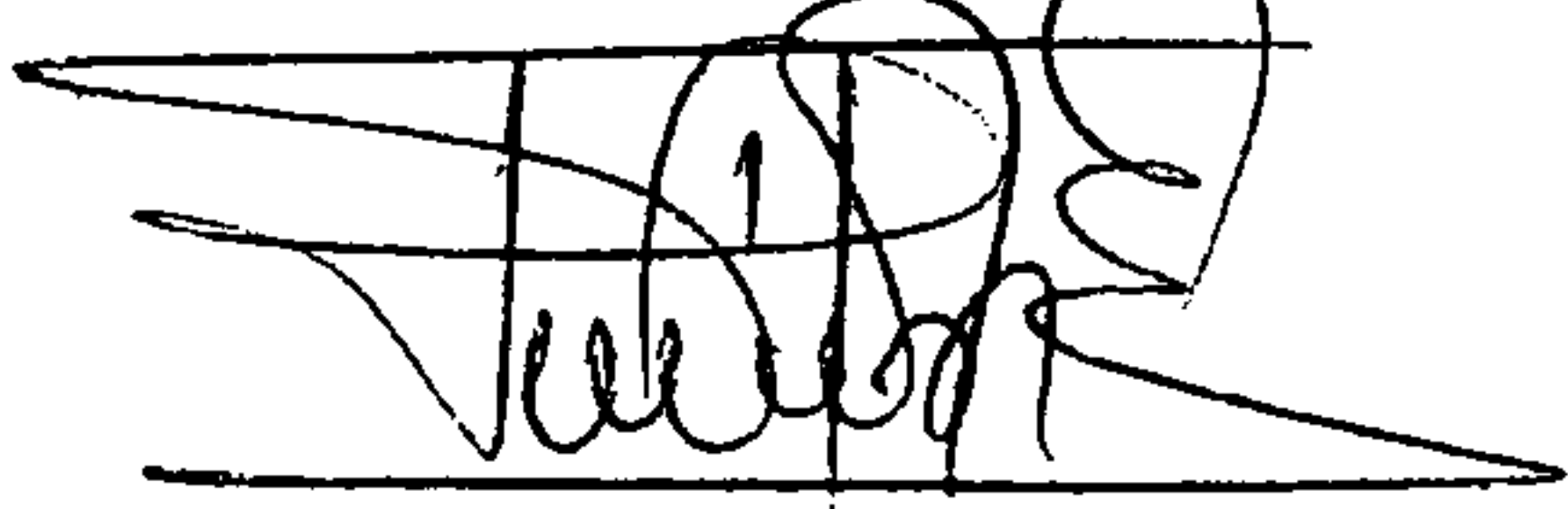
Αναιρεί την 55528 και 56591/2013 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Και

Παραπέμπει την υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, συντιθέμενο από δικαστές άλλους, από εκείνους που τη δίκασαν προηγουμένως.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 26 Φεβρουαρίου 2014.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 27 Φεβρουαρίου 2014.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ



Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ



Ακριβές Φωτοαντίγραφο  
Αθήνα ..... 0 5 ΜΑΡ 2014  
Ο Γραμματέας



Γεώργιος Σωφρονιάδης

Θεωρήθηκε για τη νόμιμη σήμανση  
και την έκδοσή του κατά τη σειρά  
της παραγγελίας. 0 5 ΜΑΡ 2014  
Αθήνα .....  
Ο Γραμματέας



Γεώργιος Σωφρονιάδης

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ  
Ο ΕΙΣΠΡΑΞΤΗΣ

